

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

سپتمبر، ۲۰۰۸

ملالی موسی نظام

صلح در افغانستان، رویایی در دوردست

بمناسبت روز بین المللی صلح

امروز، ۲۱ سپتمبر به مناسبت «روز جهانی صلح» سرمنشی ملل متحد به خاطر حقوق بشر، فقر و تامین صلح، از همه ممالک جهان درخواست آتش بس و بزرگداشت این روز مهم را نموده است. چنین درخواستی هم در افغانستان جنگ زده ویران از تمام گروه‌های متخاصم؛ توسط ملل متحد و حکومت کرزی صورت گرفته است.

اینکه صرف یکروز از استعمال اسلحه در پهنای مملکت جلوگیری به عمل بیاید، اگر بیاید، هیچ تاثیر عملی بی درمقدرات مردم ما که هر لحظه حیات از ترس بمباردمان‌های بی خبر و پرتاب راکت، انفجار مین و عملیات انتحاری برخورد می‌لرزند، نخواهد داشت، جای شکی نیست. ولی همینکه از صلح و امنیت در شرائطی که برای مردم مادیر همه امید واری‌ها مسدود گردیده است، سخنی به میان می‌آید، شاید روزنه باشد در تاریکی‌های حیات پر از بیم و بی اعتمادی آنها.

یکی از دلالتی که مردم افغانستان و جهان را در ناامیدی به رسیدن صلح و بازسازی در مملکت مامتعاد می‌سازد، در پهلوی فساد اداری دستگاه کرزی که چون مورپه‌ای از ارزش‌های قانونی و اجتماعی جامعه افغانی را معدوم مینماید، همانا انحراف روحیه موسسات کمک دهنده جهانی از مجرای اصل بازسازی و عمران و طرز العمل کاملاً متفاوت عساکر ناتو در افغانستان است که وظیفه اصلی و جهانی آنها بوجود آوردن «صلح و بازسازی» در ممالک جنگ زده و به عبارتی دیگر «Post Conflict» میباشد.

همانطوریکه بیان گردید عساکر ناتو که هفت سال قبل با خوش بینی جامعه جهانی و استقبال مردم محرومیت کشیده افغانستان از ۲۲ سال جنگ و بربادی بنیادی و کشتار ظالمانه بیشتر از دو میلیون بیست و پنج هزار (۱) مردم بی دفاع مملکت برای ساختن یک افغانستان آباد، مستقل و عاری از فساد اداری به افغانستان آمده بود ند، امروز در سر زمین ما پهلوی به پهلوی عساکر امریکایی در نقاط مختلفه به جنگ و جدال اشتغال دارند.

نتیجه این انحراف وظیفوی برای موجودیت عساکر ناتو در افغانستان، در حله اول از دست دادن اعتبار و حیثیت جهانی آنها در اثر تغییر وظیفه صلح و بازسازی و اقدام کلی برای جنگ با گروپ‌های مختلفه مخالف حکومت است که در نتیجه، ممالک عضو و کمک دهنده را از فعالیت مثبت قوای ناتو در افغانستان نا امید می‌سازد، چنانچه که به تدریج سرو صدای پارلمان‌های این ممالک در تمویل مصارف این قوا و اعتراض به نحوه عمل کرد آنان، روز بروز از هر طرف بالا می‌گردد. از جانب دیگر موسسات خیریه بین المللی، منجمله موسسه ملل متحد و شعبات مربوطه و کمیسیون‌های فعال آن در افغانستان که بصورت عنعنوی و وظیفوی، در چنین شرائطی با بیای عساکر ناتو در ممالک جنگ زده برای تامین صلح و بازسازی فعالیت مینمایند، از همکاری باقوای ناتو در راستای تامین امنیت و اعمار مجدد نا امید گردیده اند.

راپور هایی که وقتاً فوقتاً از این موسسات منتشر می‌گردد مشعر است که ناتو در افغانستان باجنگ با گروه‌های نا راضی از حکومت کرزی در جدال ابدی بوده و وظائف تامین صلح و اعمار مجدداً به فراموشی سپرده شده است. درین جای شکی نیست که با سرمایه گذاری و پلان‌های ستراتیژیک طویل المدت امریکا در منطقه و موقف جیو پولیتیک افغانستان، با موجودیت ممالک نو به آزادی رسیده آسیای مرکزی و ذخائر سرشار نفتی آنان، دیگر کنترول افغانستان

از قدرت حکومت و تشکیلات آنها بیرون گردیده است، مخصوصاً که حمایت آمریکا از جنگ سالاران و جنایتکاران جنگی سه دهه اخیر و نصب آنان به مقامات مهم، رول حکومت مرکزی را در اجرای تصامیم علی الرغم موجودیت دو قوه دیگر در دولت افغانستان، روز بروز ضعیفتر و کم رنگتر ساخته می‌رود. نتیجه چنین می‌گردد که فشاری که آمریکا بر عساکر ناتو وارد مینماید، آنانرا بیشتر به سمت جنگ با طالبان و به اصطلاح اولیای امور افغانستان؛ با اشرار و ناراضیان از حکومت کرزی میکشاند تا تامین صلح و رفاه عامه.

آمران ناتو در افغانستان که مورد ملامتی و سرزنش ممالک عضو قرار گرفته اند، چنین ادعا دارند که تغییر جهت فعالیت های بشری و صلح آمیز آنان، نتیجه سیاستی است که گویا توسط جارج بوش از واشنگتن و کرزی از کابل بر آنان تحمیل میگردد.

قبل از اینکه عکس العمل های چندی را در لابلای مطبوعات داخل مملکت در مورد «روز جهانی صلح» مطالعه نماییم، باید یاد آور این حقیقت تلخ بگردیم که با شدت بمباردمان های پراکنده بر قراء و دهات افغانستان و کشتار غیر نظامیان بی دفاع افغان، روحیه و باور اینکه آمریکا و متحدینش برای اعاده امنیت و اعمار افغانستان نوین آمده اند، دیگر مفهومی در پهنای مملکت نمیتواند داشته باشد.... عکس ها و حقیقت عریان بمباردمان جسورانه و غیر بشری بر مردمان مظلوم «شیندند» و امثال آن، حاکی ازین است که برای مردم افغانستان از بین بردن مزارع و باغ های آنان و کشتار دسته جمعی قرا و دهات شان، این باور و عقیده را بمیان آورده است که گویا فرقی بین مظالم عساکر شوروی و عساکر آمریکا و ناتو در نهادن زندگی آنان موجود نمیشد.

حال نگاهی به مطبوعات داخل مملکت (۲) می اندازیم :

«**روزنامه هشت صبح** با توجه به درخواست حامد کرزی از مخالفان مسلح برای دست کشیدن از جنگ در روز جهانی صلح، نوشته که این گونه درخواست ها آنانرا «جسور تر و گستاخ تر» میسازد. به نوشته هشت صبح «دعوت متواضعانه» آقای کرزی در موارد مختلفه از طالبان، باعث بی اعتمادی مردم به دولت و اعتماد به نفس بیشتر طالبان شده است. با باور نویسنده «صلح واقعی» تنها زمانی میسر است که طرف های درگیر، دست کشیدن از جنگ را به عنوان يك ضرورت بپذیرند.

راه نجات نوشته که با تقاضا از طرف های درگیر برای دست کشیدن از جنگ برای یكروز، نمیتوان «اعتماد از دست رفته مردم» را باز گرداند و صلح را در افغانستان برقرار کرد. به نوشته راه نجات، جامعه جهانی و دولت افغانستان «فرصت های بسیاری» را برای تامین صلح واقعی در کشور از دست دادند و مردم را نا امید و بی اعتماد کردند. را نجات افزوده که اگر دولت و جامعه جهانی به دنبال صلح در افغانستان هستند، باید سیاست های خود را مورد بازنگری کلی قرار دهند و هدف هماهنگ شده اثربرابر برای تامین صلح دنبال کنند.»

باید گفت که یکی از دلایل جنگ ها و خشونت بین طرفین متخاصم، نبودن عملیه اجرای عدالت و بازخواست است.... اگر شخص انتحار کننده دستگیر میشود و یا اختناق کننده، اگر جنایتکار متجاوز به عفت زنان و دختران توقیف میگردد، اگر عمال موادمخدره و یا قاچاقبران اسلحه گرفتار میگردند، صرف خبری در زمینه منتشر گردیده تصریح مینماید که موضوع تحت «تحقیق؟!» میباشد، ولی نتیجه عملی از قبیل محکمه و مجازات هیچگاهی مطرح نمیگردد !!

ناگفته نماند که در یکی از پروگرام هایی که دیشب از تلویزیون آریانای کابل پخش گردید، آقای نجیب مجددی به تاسی از اعلامیه حکومت ادعا مینمود که منبهد تمام فعالیت های قوای بین المللی در افغانستان تحت يك پلان سنجیده شده در يك چوکات منظم اجرای وظیفه «؟!» خواهند نمود. اینکه چنین رویایی در موقف افغانستان که از هر طرف آتش جنگ های گریلایی و بزن و بگریز دران شعله ور میباشد، چگونه این پلان جامه عمل خواهد پوشید، باید منتظر بمانیم و برای آنروز دقیقه شماری کنیم.

به امید يك صلح پایدار در حفظ و بقای امنیت، وحدت ملی و منافع علیای ملت مظلوم و محروم افغانستان. به امید آنروز!!

نوت :

۱ - ملت افغانستان برای نجات کشور از اشغال سوسیال امپریالیزم خونخوار شوروی وقت يك ونیم ملیون مجاهد واقعی و شهید سر سپرده را در راه مادر وطن از دست داد. همچنان مردم بی دفاع کابل در اثر جنگهای داخلی سران تنظیمی

علی الخصوص در منازعات فی مابین گلبدین حکمتیار و احمدشاه مسعود و قتل عام غیر انسانی و ناجوانمردانه « افشار» جمعاً شصت و پنج هزار مرد و زن و طفل را در پایتخت افغانستان جان های شریں خویش را از دست داده و به رتبه شهادت رسیدند.

۲ - نقل از اخبار بی بی سی، صفحه افغانستان، ۲۱ سپتمبر ۲۰۰۸.